

ZAFİYET KURAMI*

ERSAN ÜLDES, 1973 yılında Manisa'da doğdu. 1995 yılında YTÜ'den mühendis olarak mezun oldu. İlk romanı *Yerli Film* (İnkılap, 1999) İnkılap Kitabevi Roman Ödülü'nü aldı. Ardından *Aldırılan Çocuklar Örgütü* (Telos, 2004) ve *Zafiyet Kuramı* (Plan B, 2007) adlı romanları yayımlandı. *Zafiyet Kuramı*, Bosnalı yazar Aleksander Hemon editörlüğünde yayımlanan Avrupa'nın En İyi Kurgu Kitapları 2011 (*Best European Fiction 2011*) Antolojisi'ne seçildi. *On Kişot* (Plan B, 2011) adlı kitabında, Cervantes'in edebi mirasına sahip çıkan on ayrı Türk romanını inceledi. Son romanı *Hindi'nin Ruhu*, 2015 yılında Sel Yayıncılık tarafından yayımlandı.

*SEL YAYINCILIK

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 735
ISBN 978-975-570-753-2

ZAFİYET KURAMI

Ersan Üldes

Roman

© Ersan Üldes, 2015

© AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sel Yayıncılık, 2015

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Öykü Özçinik

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Plan B Yayınları, 2007

Sel'de Birinci Baskı: Ekim 2015

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Ersan Üldes

Zafiyet Kuramı

Roman

1.1. Kalma Düşkünüğü

Kuzeyli bir oyun yazarının, *günlük keşmekeş içindeki uçurumları gözler önüne seren ve zulmün kapalı odalarını açılmaya zorlayan bir kalem yakıştırmasıyla Nobel'i kaptığı hafta, sevgili babamın türler üstü dosyası, çağımızın edebiyat seyrine uzak kaldığı ve öz olarak ikna edici bulunmadığı için, çaldığım son kapıdan da veto yiyecekti. Bahadır'ın dünya evine girmesine daha haftalar, aylar vardı.*

Yayıncılara kızamadım, zira babamın metinleri sahiden sorunluydu. Mantıktan yoksun, özden yana kıttı. Koltuğumun altında yayıncı yayıncı dolaştırdığım bu kıt metinlerle, edebiyat ve düşünce dünyasını boş yere meşgul ettiğimi biliyordum. Yine de kibar davrandı yayıncılar bana, deri koltuklarda ağırlandım. Soğuk bir şeyler teklif ettiler, geri çevirmedim.

Yayınevlerinde hep gecikmiş bir koku olur, sanki bir seksen yıl öncesine aittir de kendi döneminde partiküllerini salmayı unutmuş, doğallıkla bu zamana kalmıştır. Baharat veya naftalin içermediğinden, tanımlanması biraz zor... Sürekli yemek pişirilen kalabalık ailelerde, yemeğin pişirilmediği nadir anlar vardır; ev içlerine o anlarda sinen kokunun mayhoşluğuna, mevsim yazsa biraz ayak beklemişliği, kısasa kalorifer kuruluşu ilave olunca ortaya çıkan özel bir harmandır. Bu harmana, sigara dumanına boğulmuş, yıllardır okunmayı gözleyen dosya kokusu, biraz da işleri açmazda dağıtımçı esansı eklenirse, aranan katışığa iyice yaklaşılr.

Ancak bilumum itriyat tarih oldu şimdi. Babamın dosyasını düşünce dünyasına kazandırmayı iş edindiğim günlerde buna bizzat tanık oldum. Zihnime kazınmış resimden fersahlarca uzaktı artık yayınevleri, eski gecikmiş kokudan eser yoktu.

“Ya sen ne bekliyordun,” diye gürlemişti babam, yatağında doğrulmaya çalışarak, “hacıyağı mı?”

Neyi ima ettiğini tam olarak çözemesem de kulağıma hoş şeyler çalınmadığının farkındaydım. Oysa bu tonda konuşmasını gerektirecek bir durum yoktu. Alaya aldığı, eski zamanlara dair özlemlerimin boşa çıkması gibi bir şeyse eğer, topyekûn yanılıyordu. Aksine, ben daha attığım ilk adımda ısınmışım yayınevlerinin yeni yüzüne. Eski kokuyu aramak aklımın ucundan bile geçmemişti. Her şey alabildiğine kusursuzdu çünkü. Editör odaları klimalı, limonata bardakları desenliydi. Hal böyleyken, küflü bir rayihanın izini sürmek, muazzam modernleşme çabasını görmezden gelerek esasa haksızlık etmek olmaz mıydı? Neticede babamın dosyasını geri çevirme gerekçeleri de hayli yerindeydi. Babam öz olarak ikna edici değildi. Bu kadardı işte. Bitmişti.

Ben babam gibi açgözlü değildim. Tek isteğim, bir zamanlar yolunda taban eskittiğim, gecikmiş kokusunu genzime aşkla çektiğim bu mekânların serin koridorlarında bir kez olsun hatırlanmaktı. Akıllarına düştüğüm zaman, beraberinde temiz duyguların sökün etmeyeceğini çok iyi biliyordum aslında. Ama çevirdiğim dolapların körüklediği kızgınlıkla da olsa, hafızalarda yer etmiş olduğumu görmek gene de hoşuma giderdi. Yumuşak deri koltukların üzerine çöktüm, yüzümü kızartıp üçüncü içecek teklifine kadar bekledim. Kim bilir, beni anımsayan biri ansızın çıkagelir belki: *Nerelerdeydin, ne yaptın bunca zaman? Ya da üzerime çevrilmiş bir çift öfkeli göz: Seni utanmaz, hangi yüzle buraya gelirsin?* Bir yayınevinden diğerine koştum, günlerce bekledim, yoruldum. Babamın sayfaları dizlerimin üzerinde sararmaya başladı. Gelgelelim yayın dünyasının gözü, bir türlü beni bir yerden ısırmadı. Aradan geçen iki sene hafızalarına set çekmiş, her şeyin üstünü kapkara bir perdeyle örtmüştü sanki. Haliyle biraz bozuldum.

Dosyasındaki edebi gücün varlığı konusunda ısrarcıydı babam. Yatağa bağlanmak zorunda kaldığı dönemde karaladığı herzelere, haber programı izlemekten sıkıldıkça yastığın altından çıkardığı deftere döktürdüğü gelişigüzel cümlelere, ne hikmetse, ısrarla *eser* diyordu. Hiç okumayan, okuma alışkanlığı olmayan biri olsa anlardım.

Altı ay kadar oldu, toprağa verdik. Üzüldüm. Ama *yaşı gelmişti, yataktan çıkamıyordu zaten zavallı, bir nevi kurtuldu* gibi sözlere minnet edecek kadar harap olmuş sayılmazdım. Yine de bu teselli cümlelerinin hakkını teslim etmeliyim. Konu komşunun biraz da kendi konforunu düşünerek sarf ettiği bu sözler, o dönemdeki hayatımı iyice kolaylaştırdı çünkü. Yoksa babamın üçü çıkmadan eve bir Rus kıızıyla geldiğimi gören ahali, durumu pek hoş karşılamayabilir, kamu vicdanı postumu yere serebilirdi. Ölenle ölünmez tabii...

Babamın gidişiyle birlikte içime tarifsiz bir hafiflik yerleşti. Daha önce hiç tanımadığım bir duyguyla, saydam bir genişlikle tamamlıyordum günü. Çiçekler başka türlü açmıyor, kuşlar başka türlü ötmüyordu belki. Apartman yönetmeliğinde ya da sosyal yaşantımda da başkalaşan bir şey yoktu, görünürde her şey eskisi gibiydi. Değişen yalnızca yoğunluğumdü; yerkürenin eşyalarına karşı bir azalma, ihmal edilemeyecek boyutta bir irtifa kaybı yaşandı yoğunluğumda. Haşmet Ateşke hayattayken, omzuma ağırlık yüklemekten asla çekinmemiş binlerce nesne, cümle, ifade ve akıl yürütmenin beni boğan sarmalından sıyrılmıştım; hepsinin üzerine yükselmiş görüyordum kendimi. Rahatlık dedikleri bu olsa gerekti, frenim boşaldı.

Günlerce *Ölüm Dansı*'nı² dinledim. Taksit alışkanlığının gelişkin olmadığı, tüketiciye bugünkü ödeme kolaylıklarının tanınmadığı yıllarda, annemin gizli saklı desteği sayesinde al-

2 Saint-Saëns'ın 1874'te bestelediği *Danse Macabre*, diğer ölüm danslarından farklı olarak son derece neşeli ve hareketlidir.

dığım kolonların bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Bu özgürlüğü ilk defa kullanmanın heyecanıyla sesi sonuna kadar açıyor, binanın mukavemetine kast ediyordum. Yas anlayışımı kınayan komşulara, “Ölüm Dansı,” diyordum usulca. Usulca ve mahzun... “Kreutzer Sonatı ya da Şehrazat falan değil, yalnızca Ölüm Dansı...” Adından menkul acı bile yetiyordu komşuları bıçak gibi susturmaya. Tabiatıyla Rus kızları da bu sonsuz ıstıraba kayıtsız kalmıyordu; ben kolonların gücünü test ederken, mavi gözlü ay parçalarının, deneme yanılma müziğe uygun dansı bulmaya çalışması, sönümsüz bir neşeyle, ehlileşmemiş kimi hareketler sergilemesi, bugün gibi aklımda hâlâ...

Ne var ki hafiflik uzun sürmedi, babam son nefesini ekşimiş odasına değil de ensemeye üflemişti sanki. Israrla *eser* diye nitelendiği, mesleğinin rehberliğinde tıp âlemi ve sağlık sektörü üzerine kafa yorduğu, aynı zamanda varlık, zaman, yaşam, ölüm ve inanç gibi kavramları sözde sorguladığı, içinde küfür geçmeyen tek bir pasaj bile bulmanın epeyce zor olduğu o türler üstü dosyasından (bundan sonra kısaca *dosya* olarak geçecektir) kurtulmak mümkün olmadı.

Ahrete inansa, beni şöyle tehdit ederdi: *Sevgili yavrurum, ömrü hayatımda senden tek bir şey istedim, onu da yapmazsan öbür tarafta ananı sikerim!*

Böyle söylemedi, giderayak tehdidin işe yaramayacağını bildiğinden, son nefesinde daha dokunaklı bir cümle seçti: “Sonuna kadar özgürsün; ama verdiğin kararın edebiyat ve düşünce tarihini değiştireceğini sakın unutma...”

Nedense bu ifadenin, hayatında sarf ettiği bu belki de yegâne yumuşak, peltensü cümlelerin etkisi altına girmiştim. Mütevazı cenazesinin ardından, ölümünün bana yaşattığı hafifliğin izleri zamanla silinmeye ve cümlesi aklıma daha sık düşmeye başladı. Babamın bir tezi daha gerçekleşiyordu: *Doğada her şey dengesine oturur*. Bir yanda ölümüyle getirdiği hafiflik, diğer yanda omuz-

larıma yüklediği ağır sorumluluk... Özünde fevkalade bağıntısız iki ayrı kavram, Haşmet Ateşke'nin *Denge Teorisi'*ne riayet eder şekilde, bir süre uzay boşluğunda salınarak birbirini etkisiz kılmış gibi görünüyor; ancak sonrasında daha devasa bir külçe olarak atmosfere dalıp sorgusuz sualsiz omuzlarıma çöküyordu.

Musalla taşına yatmasına üç aydan fazla vardı. Hastanede yoğun bir test programına tabi tutuluyordu. O günlerde ne kadar ısrarcı olsam da yayıncılardan resmiyete dökülmüş yazılı bir yanıt alamamıştım. Tarafıma sözlü olarak lütfen bildirilen gerekçeleri bire bir iletmekten başka seçeneğim kalmamıştı. Odasına çıktım, ret kararını bizzat verecek yetkili kişi ben olsam, bu denli heyecanlanmazdım. Karşısına geçtiğimde ayakta durmakta bile zorluk çekiyordum. Sonunda cesaretimi toplayıp yayıncıların *dosya* hakkındaki görüşlerini bir çırpıda, ifadelerin üzerinde tek bir tahrifat dahi yapmaksızın aktardım.

Burnundan verdiği hiddetli soluk, iki kocaman deliğe tıktığı peçetelerin kenarlarını havalandırdı. Göğsü inip kalkmaya ve gözbebekleri küçülmeye başladı. Anlaşılan bana yine derin bir kuşkuyla yaklaşıyordu. Anlaşılan sevgili babam, bana yine inanmıyordu.

"Önümü tıkamaya daha ne kadar devam edeceksin? Babalık haklarımdan vazgeçtim, sen ölüm döşeğindeki bir insanı aldatmaya utanmıyor musun?"

Beni içine düşürdüğü zorlu durumu aşmanın başka yolu yoktu; artık küçük bir dolap çevirmek şart olmuştu. Herkesin hemen aklına gelebilecek bir hinliğe başvurduğum: Bilgisayarda birkaç yazı hazırladım. Her biri ayrı resmîlikteki bu yazılara, yayıncıların klavyesinden çıkmış süsü verdim. Yazıların altına kuyruğu uzayan farklı imzalar attım. Babama teslim etmeden önce, o yazıları banka hesap özeti formunda katlayıp diplomat zarfların içine, özenle yerleştirdim.

"Sayın Haşmet Ateşke, yayınevimize ulaştırılan dosyanız, editörlerimizce kılı kırk yaran bir titizlikle incelenmiştir. Emeğinize sonuna

kadar saygı duymakla beraber, en azından şu dönemde, dosyanızı yayın programımıza almanın mümkün olmadığını üzülerek bildirir, yazarlık hayatınızda başarılar dileriz."

"Sayın Ateşke, eseriniz ilgi çekici öğeler barındırmasına rağmen öz olarak ikna edici bulunmamıştır. Yayınevimizi seçtiğiniz için yine de teşekkür ederiz."

"Sayın Haşmet Ateşke, düşünce sisteminizden etkilenmemek mümkün değil. Bu yönüyle dosyanız ne kadar tatminkârsa da maalesef yayın politikamızla çelişmektedir. Sizinle bir başka proje dahilinde karşılaşmaktan mutluluk duyacağımızı belirtir, yazın yaşamınızı sürdürmenizi ısrarla salık veririz."

Bin bir gayretle hazırladığım mektuplar, tükürülmüş ve buruşturulmuş halde döndü bana. Bu kadar sinirlenecek ne vardı? Ben tekme tokat kapı dışarı edildiğim gün bile, bu kertede öfke duymamıştım yayıncılara.

"Def edilmekle kaldığına dua et, sana fazlası müstahak. Halbuki ben çok şey değil, hakkımı istiyorum sadece. Emeğimin karşılığını almak, kitabımın basıldığını görmek istiyorum."

Ne yazık ki huzurlu ölmek diye bir şey var. Tanrı'ya inmayan insanlar bile böyle bir şeyin gerekliliğine inanır. Ben de babamı eğer bu anlamsız sevdadan vazgeçirebilirim, onu rahat bir ölüme kavuşturabileceğime inanıyordum. Bu uğurda telkin edici cümleler aradım bir zaman. Küçük çaplı araştırmalar yaptım, dergiler karıştırıp edebiyat sitelerinde dolaştım. Üç koca gü-nümü edebiyat kahvelerinin dumanlı, istekalı ve bol kahkahalı havasını soluyarak geçirdim; oralarda tanıştığım münevver insanlara derdimi açtım, onlardan halime düşen fikirler devşirdim.

"Ünlü şair, büyük üstat Emily Dickinson'ın da söylediği gibi, kitaplarının basılması şairi ilgilendiren bir mesele değildir, baba. Asla değildir. Yani sen görevini yaptın, bundan sonrası gelecek kuşakların işi, onların tasarrufu."

Taburcu edileceği gün onu çıkarmaya gittiğimde söylemişim bunları. Hastane berbat kokuyordu, babam ekşimişti. Yine her şeyin sorumlusu benmişim gibi davranıyordu. Zaten hastalığını elinde hep bir bayrak gibi taşırdı. Bir gün gelip de sağlığına kavuşsa, kendini tanımlamak yolunda birçok şey, elinden apansız uçup gidecekti sanki.

Sözlerime karşı ilk tepkisi, burnuna tıktığı peçeteleri çıkarmak oldu. Sonra göbeğinde biriktirdiği pamukları temizleyip yatağın kenarına bıraktı.

“Gelecek kuşakların okuması için *dosyamın* basılması gerekir,” dedi, “üstelik ben şair değilim.”

Onu kararından döndüremedim; Hakk’ın rahmetine kavuşana kadar sürekli başımın etini yedi, sömürünün her çeşidini denedi. Son nefesini verirken de gözlerinde yaşlar birikecek, ağzından kurbağa yeşili köpükler gelecek; ancak ana gündem maddesi katiyen değişmeyecekti.

1.2. Mizacın Etkinliği

Felsefe seminerlerine başlamama on gün, babamın terki diyar etmesine tam tamına üç ay vardı. Serin bir akşamüstü, *eski adıyla* Sarmaşıklı Kahve’ye tünemiş, birbirimizin yüzüne bakmamak için kirli çareler arıyorduk Bahadır’la. Aramızda tozdan geçilmeyen bir sehpa, ağzına kadar dolu bir kül tablası... Hayatımın geneli için babamın yaptığı benzetmeyi anımsatır şekilde, *elektrik tellerine osuran kargalar kadar gairesiz ve devinimsizdik* görünürde. Birbirimizden sıkıldığımız söylenemezdi. Asla. Hem sıkılsak ne var? Durup durup soysuz eğlenceler yaratmak mı kaldırarak gönül darlığımızı?

“Çok içiyorsun,” demişti Bahadır, “kendini fazla yıpratmamalısın.”

“Sen sigara kullanmıyorsun ki; çok içtiğimi nereden bileceksin?”

Ölümün iyice yaklaştığını o da görüyordu. Doktorlar, sayılı ay kaldı, diyorlardı. Sadece sayılı ay... Bu yüzden kederden boğulmuş olduğuma hükmeden ve durumun gerektirdiği ağırbaşlılığı olanca gayretiyle sergileyen Bahadır, mahzun bir ifade takınıp katiyen başını yerden kaldırmıyordu. Arada bir yalnızca, elimde salınıp duran ilaç torbasına yaslı ve melül bakışlar atıyordu. Yatalak bir yakınıyla aynı evde yaşamak zorunda kalmamış insanlar, gerçek olandan çok kolay uzaklaşıp asıl sıkıntı verici noktaları atlayabiliyorlar. Nedense *yatalak, ölüm* gibi kelimeler veya *bir ayağı çukurda olmak, gözü toprağa bakmak* gibi keder yüklü cümleler, gözlerinin önüne bir sis perdesi çekiyor. Bu sis perdesi, rasyonel düşüncelerini engelliyor ve birdenbire uhrevi bir duyarlılığa geçiş yapıyorlar: *Senin için çok zor olmalı.* Evet, zor, cidden zor... Fakat lazımlıktan taşan hastalıklı bokları temizlemek, bir yakınını kaybetme hüznünü taşımaktan daha da zor. Ne yazık, bunu kimse hesaba katmıyor.

Bahadır anlayışlı mahzunlukların demini tutturmaya çalışıyor, ben davranışlarımın nasıl olması gerektiğine kafa yoruyordum. Babası sayılı ay sonra ölecek birinin olgunluğuna erişebilmek de bir disiplin meselesi olmalı ve sanırım ben henüz başlangıç kurundayım. Bu gibi durumlarda, yani elini kolunu koyacak yer bulamadığında, yine de kendiliğinden bazı paravan duygular geliştirebiliyor insan. Sıkıntılı görünmek de bunlardan biri; mevcutta bulunmayan tanımsız bir sıkıntıya varlık yüklemine ekleyerek zamanı ezmeye çalışmak.

İyice ağırlaşan başını neyse ki kaldıran Bahadır, “İngilizce kursu nasıl gidiyor?” diye sordu.

Hayat devam ediyor lakırdısına çıkan bir soruydu bu ve böylesi sorulardan en fazla on dakika sonra, muhtemelen bira söylenirdi. Matemli evlerde televizyonların uzunca bir süre açıl-

mamasının nedeni, hakça belirlenmiş sürenin henüz dolmamış olması değil, bu tür soruların gecikmesidir.

“Bırakalı bir hafta oluyor,” dedim, “daha faydalı bir uğraş arıyorum şimdi kendime.”

Fazla zorda bırakmak istemiyordum Bahadır'ı. Takındığı mahzun ifade biraz daha yüzünde kalırsa maksadını aşacak, bir zaman sonra yalnızca vasat bir performans değil, kalıcı bir maraz olarak da onu başka biri, bugüne kadar hiç olmadığı biri yapacak diye korkmuştum. Bira için henüz erkendi, hemen iki çay söyledim.

“İlgi alanlarını çok sık değiştirmemelisin,” dedi, “bu kopmana yol açar; belli bir daldaki ihtisas, sayısız bilgiden, farklı alanlara ait birçok yarım bilgiden iyidir.”

Ayaklarım indirmiştim bakışımı, bezgin taşıyıcılarım yerinde mi diye. Ayaklarım bir başkasınıydı sanki. Benim dışımda kim olursa taşımaya hevesli. Gövdemse çok uzaklardan, sanki yaban topraklardan bana yadigâr. Karşısına geçmiş, gövdemi seyrediyordum, derece hesabı yapan kıt kanaat bir memur sabriyle.

“Sana hak veriyorum ama son günlerde babam yüzünden hiçbir şeye adamakıllı yoğunlaşamıyorum,” dedim, “kusura bakma.”

“Hâlâ hastanede mi peki?”

“Bu sabah taburcu oldu. Eve gelince biraz rahatlar sanmıştım ama şimdi daha da huysuz. İnan ki benim için çok zor.”

“Seni çok iyi anlıyorum, Meriç.”

“Keşke senin anladığın gibi olsaydı, keşke derdim yakın gelecekteki bir ölümün üzüntüsüyle sınırlı kalsaydı. Adam öldükten sonra da hatırlanmak istiyor, silinip gitme düşüncesine bir türlü katlanamıyor ve bu konuda kendini, yayınevlerini ya da anlamsız metinlerini değil, yalnızca beni sorumlu tutuyor. Allah aşkına söyle, bu sana biraz faşızanca gelmiyor mu?”

“Normal,” dedi Bahadır, onun her şeyi normal bulan bir yanı vardı, “bu konuyu kendinden bağımsız düşünmelisin, Haşmet

Amca'nun isteği sana enteresan gelebilir ama saygı göstermek zorundasın."

"Ŗu yaŖıma kadar tecrube etmediğim disiplin kalmadı ama gene de beni kimsenin hatırlamayacağına adım gibi emimim," dedim, "öldükten sonra değil, yıllar sonra da değil, beŖ dakika sonra, yaŖadığım Ŗu gün bile, kimse tarafından asla hatırlanmayacağım."

"Ne var ki bunda?"

"Mesela Ŗimdi kalksam, fırlasam ayağa huŖımla ve vursam kendimi sokağa, aylak aylak sürten onlarca insan arasından birini yakalasam, hangisini ekŖi suratlı ve çekilmez bulursam artık, hangisini yeryüzüne fazla görürsem, yapıŖsam yakasına, bahanesiz, nedensiz, 40'ların varoluŖçu kafasıyla, hiç tereddüt etmeden sıksam kafasına birkaç tane ve zavallı hemen oracıkta can verse..."

"Eee?"

"Eee'si, maktul hafızalara kazınacaktır, bir daha çıkmamacasına... Ama onca Ŗahit arasından bir tanesi bile beni adama-kıllı hatırlamayacaktır. Hatırlamasın da. Hiçbir itirazım yok; bu konuda tek bir sitem duyamazsın benden, anlıyor musun? Hal böyleyken, saçma sapan birkaç sayfa karalayıp hatırlanmayı istemek, hava boşluğundan en iyi yeri kiralamaya çalışmak kadar aptalca geliyor kulağıma."

"Kendine gereğinden fazla kafa yoruyorsun," dedi Bahadır, "hem Ŗuna emin olabilirsin, ben seni hiçbir zaman aklımdan çıkarmayacağım."

Dünyanın en Ŗahane iltifatını etmiŖ gibi gururla gerindi. Çayını alıp arkasına yaslandı. Mahzun ve anlayıŖlı hali silinip gitmiŖti artık, yüzüne kendinden hoŖnut bir gülümseme yerleŖti.

"Dert etmeyi bırak," dedi sonra, "ben senin ilacını biliyorum."

"Öyle mi, neymiŖ o?"

“Henüz erken, önce Ayla’yla tanışmanı istiyorum.”

Merakımı gizleyemedim, vereceği cevabı duyana kadar onu rahat bırakmayacağımı bilsin istiyordum.

“Söylesene, neymiş benim ilacım?”

Kalkık kaşlarının altından muzipçe baktı, ardından çevredeki masalara kaydırıp bakışını. Garsonu çağırıp kendine çay söyledi. Sonra ağzından heceler halinde dökülen sihirli bir sözcükle, sayılı ay sonra gelecek ölümün yaydığı ağır havayı bir anda dağıttı.

“S-put-nik...”

Bazı insanlık durumları vardır, Bahadır’ın anlamasını bekleyemezsiniz.